

Trencadís. L'últim llibre de Frederic Picàbia

Iñaki Rubio

Jo duia una vida d'allò més normal. Dos anys enrere, el Sergi i jo havíem llogat un apartament i tot ens anava de primera. Ell havia aconseguit consolidar la seva plaça al banc i jo podia combinar les classes de violoncel, a l'escola de música, amb col·laboracions més o menys regulars amb una jove orquestra de cambra. Però tot se'n va anar en orris quan et vaig conèixer.

D'ençà que van presentar-te com el nou professor de piano, a principi del curs, no vaig parar de sentir rumors de tota mena. La teva història de nen prodigi era molt coneguda, el passat d'una jove promesa que de cop i volta pateix una crisi i s'esfuma. Es deia que havies tingut atacs violents, que havies provat d'autolesionar-te, que t'havien internat. N'hi havia que deien que tot havia estat per un desengany amorós d'adolescent; d'altres parlaven de la teva incapacitat per suportar tanta pressió, el teu pare, els teus professors, tothom esperava molt de tu i preveïen una carrera plena d'èxits.

Al principi et veia només com un jove tímid i solitari. Però una tarda, en acabar les classes, vaig sentir com tocaves i des d'aleshores vaig començar a pensar que podies ser un bon company de duet.